

παραιτήτων συνθηκῶν τῆν υγιείας καὶ τῶν μέσων τῆς ἀναφυ-
χῆς μιᾶς πόλεως. Ὄταν εἰς τὸν κεντρικὸν περίπατον ὑπάρ-
χουν βρώμαι καὶ μέχρι γονάτων κόνις καὶ ἀναπνέωσιν οἱ περι-
πατοῦντες μεθ' ὅλης τῆς ἀπαθείας νέφη κονιορτοῦ χωρὶς νὰ
διαμαρτύρωνται, τότε δύναται τις μετὰ θετικότητος νὰ σχη-
ματίσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ
ἀνθρωπισμοῦ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ἐκείνης.

Εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πόλεις ἐργάζονται χιλιάδες ἀν-
θρώπων πρὸς καθαρισμόν τῶν ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι ἂν καὶ εἶνε
ἐστρωμέναι μετὰ τετραγώνους λίθους εἰς τρόπον ὥστε τὸ πά-
χος τοῦ τυχόν συσσωρευθησομένου κονιορτοῦ θὰ ἔχῃ τὸ πολὺ
πάχος ἐνὸς πρὸ ἐτῶν παυθέντος εἰρηνοδίκου τῆς Ἀκαρνάνιας,
ἐν τούτοις τὸ σάρωθρον καὶ τὸ πότισμα, καὶ ἐν καιρῷ βροχῆς
ἀκόμη, δὲν λείπει ἢ καθαριότης δύναται νὰ ἀμιλλᾶται πρὸς
τὴν καθαριότητα Ἰδραϊῖσας, ἧτις πεντάκις τῆς ἡμέρας ἀσ-
πρίζει τὴν οἰκίαν τῆς.

Ὅταν ἕνεκα τοῦ καιροῦ ἐμποδισθῇ ὁ Βιενναῖος λαὸς νὰ με-
ταβῇ εἰς τὰς περιφήμους ἐξοχὰς τῆς πόλεως, τότε ὅλη ἡ εὐ-
θυμία διαχέεται ἐντὸς αὐτῆς. Πλῆθος αἰθουσῶν ὑπάρχει, ἐνθα
παίζουν αἱ καλλίτεραι ὀρχήστραι ἢ στρατιωτικαὶ μουσικαὶ·
ὁ περισσότερο μουσοτραφῆς λαὸς εἶναι ὁ Βιενναῖος. Καταρ-
ράνται ζῦθου ἀπορροφῶνται εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα ἐν μέσῳ γε-
νηκῆς εὐθυμίας οἰκογενειῶν, νέων καὶ γερόντων· ἄλλο μέρος
πλήθους πλημμυρεῖ τοὺς διαφόρους κήπους, ἐνθα πάλιν παι-
ζουν αἱ μουσικαὶ. Εἰς τινα ξενοδοχεῖα μετὰ μεγάλας αἰθούσας
ἡ αὐλὴν ἐν ὥρᾳ γεύματος παίζει ἡ μουσικὴ· αἱ ὁδοὶ γέμουσι
περιπατούντων· τὰ πάντα φαίνονται ὑπὸ τὴν καλὴν τῶν ὄψιν.

Σ. Σ. Τοῦ ὠραίου αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ ἐν Βιέννῃ ἀνταπο-
κριτοῦ μας ἐπιτετα θελκτικωτάτη συνέχεια.

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη — 14 Δεκεμβρίου.

Τριῶν βουλευτῶν αἱ λεκτικαὶ δεινότητες τίθενται εἰς ἐνέρ-
γειαν διὰ νὰ εἰπωσιν εἰς τὴν βουλὴν ὅτι πρέπει νὰ μεριμνήσῃ
διὰ τὴν οἰκογένειαν ἀνωτέρου δικαστικοῦ λειτουργοῦ ἐκ τῶν
ἀρίστων, πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος. Τοῦ τρίτου μάλιστα τῶν
ἀγορητῶν, ὅστις εἶναι ὁ Στεφανίδης, ἡ ὀμιλία ἔχει χροιάν
καὶ μῆκος ἐπικηδείου λόγου, ἀποτελοῦσα παράδοξόν τι κρᾶμα
ἐλεγειακῆς ἐπισημότητος ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀτιμελή-
του λέξεως καὶ βοῆς καὶ κινήματων ἀγρίου λεμβούχου.

Ἄλλ' ἡ μονὰς τοῦ κ. Δουζίνα, σχηματίζουσα τὴν ἀντιπο-
λίτευσιν κατὰ τῆς ἀνωτέρω συμπολιτεύσεως τῶν τριῶν, ἀ-
παντᾷ εὐφρῶς ὅτι ἂν λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὀμιλήσαντας, ὁ
μακαρίτης ἦτο τύπος καὶ ὑπογραμμὸς δικαστικῆς ἀξίας καὶ
τιμιότητος· ἀλλ' οἱ κύριοι βουλευταὶ λημονοῦσιν ὅτι ζητοῦ-
σιν ὑπὲρ αὐτοῦ παραβίασιν τοῦ νόμου· ἐκεῖνος δὲ τῶν νό-
μων πιστὸς λειτουργὸς, ἂν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀκούσῃ, ἤθελε
τὰς ἀποδοκιμάσει. Δὲν ἤλθομεν νὰ συζητήσωμεν περὶ ἀτό-
μων, ἀλλὰ περὶ τοῦ λαοῦ· διότι τότε μεταβαλλόμεθα εἰς
οἰκογενειακὸν συμβούλιον.

Φρονοῦμεν ὅτι ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐξευτελισμὸς τὸν ὁποῖον
φοβεῖται ὁ βουλευτὴς Πόρου εἶναι ἢ μᾶλλον ἀδιόρατος κηλὶς
ἐπὶ τοῦ καταστίκτου μετώπου τῆς Βουλῆς τοῦ.

Εἰς μάτην ὁ πρωθυπουργὸς ἐγειρόμενος διαμαρτύρεται
θερμῶς κατὰ τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, καταχρωμένου τοῦ δι-
καιώματος τῆς ἐπερωτήσεως, καὶ ἀναπτύσσοντος αὐτὴν ἐν οὐ
δέοντι, καὶ παρακωλύοντος τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἡμερη-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 390)

— Νὰ εἶναι νέα, ὠραία, τρυφερά, πλήρης θελήτρων, νὰ
εἶναι ὅλη χαρὰ καὶ δρόσος, ὅλη δρόσος καὶ ἐλπίς. Καὶ νὰ
γείνη θῦμα ἔρωτος!

Ἡ Ἀγάπη ἐταπείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐστενοχωρεῖτο.
Οἱ λόγοι οὗτοι τὴν κατεβασάνιζον.

Ἡ δὲ Βενετὴ προσήλου ὑπόυλος τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου τῆς καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένη ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων,
ἃς ἐξετέλει διὰ τῆς τακτικῆς ταύτης.

— Ὦμα ἔρωτος! καὶ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ γείνη μοναχὴ!
Πόσαι ἄρα θὰ ὑπάρχουν τοιαῦτα! Καὶ πόσα βάσανα ἐνδό-
μυχα καὶ πάθη καὶ πόσας ἐπιθυμίας καὶ μαρτύρια θὰ σκε-
πάζουν τὰ βάσα! Ὁ διάβολος μόνος δύναται νὰ εἰξεύρῃ τί
εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν συνείδησιν μιᾶς κόρης ἢ γυναίκος.
Καὶ μάλιστα γυναικός. Ἡ κόρη δύναται νὰ σφάλῃ ἀπὸ
ἐλαφρότητα καὶ ν' ἀποφασίσῃ νὰ γείνη καλογραῖα! Ἄλλ' ἢ

γυνή; γυνὴ ὑπανδρευμένη; Ποῖος εἰξεύρει ποῖον μέγα πάθος
τὴν ἀπεπλάνησε, καὶ ποῖα σκληρὰ ἀνάγκη τὴν ὠδήγησεν εἰς
τὸ μοναστήριον;

— Πρὸς τί μοι τὰ λέγετε αὐτὰ, κυρία; εἶπεν ἀδῆμονοῦ-
σα ἡ Ἀγάπη.

— Ναι· ἐπανελάβεν ἡ Καικιλία μὴ ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἐ-
ρώτησιν αὐτῆς. Ὑπάρχουσι πολλὰ τοιαῦτα μυστήρια. Πόσον
ἐπεθύμουν νὰ εἶχον τὸ πνεῦμα τοῦ Πύθωνος, περὶ οὗ λέγει ἡ
ἁγία Γραφή, διὰ νὰ δύναμαι ν' ἀναγινώσκω εἰς τὰς καρδίας
τῶν ἀνθρώπων. Ἐξ ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων, ἄλλο δὲν ἐζή-
λευσα, εἰμὴ τὸ τῆς ἐξομολογητριάς. Ἄλλὰ δυστυχῶς παρε-
γνωρίσθη, καὶ δὲν ἀπεφάσισεν ἡ Ἐκκλησία νὰ τὸ δεχθῇ ὡς
δόγμα. Τότε εὐχαρίστως ἠδυνάμην νὰ γείνω μοναχὴ. Τί ἄλλο
καλλίτερον δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ τις, εἰμὴ τὸ νὰ ἀναγινώσκῃ
εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων; Καὶ μάλιστα μετὰ τὸ μέσον
τούτο, δύναται νὰ κάμῃ τις ὁπαδοὺς ὅλους τοὺς εὐλαθεῖς.
Καὶ θὰ κηρυχθῇ ἁγία, ζῶσα. Σᾶς ἐξομολογήθη ποτὲ καμμίᾳ
νεκρᾷ μοναχῇ, κυρία;

— Ὁχι, κυρία.

— Τί κρίμα! Εἶναι ὠραία διασκέδασις. Καὶ μάλιστα ἂν
ἡ ἐξομολογουμένη εἶναι ἀφελὴς καὶ ὁμολογῇ ὅλα τὰ σφάλ-
ματά τῆς, ἢ ὅσα φαντάζεται ὡς τοιαῦτα. Ὑπάρχουν γυναι-
κες, αἵτινες ἔχουν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν εἰς τὴν ἄραν
τῆς γλώσσης. Ἄλλὰ τούτο εἶναι παραπολὺ σπάνιον. Ἐν γέ-
νει αἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν γλώσσαν μόνον διὰ νὰ κτυπῶσι τὸν

σίας διατάξεως. Μέχρι του Σαββάτου ὅτε θὰ δυνηθῆ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς αὐτὰ, δύνανται νὰ πιστευθῶσιν ὡς ἀληθεῖς αἱ μομφαὶ τοῦ ἐπερωτῶντος καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ταραξῆ τὴν εὐλάβειαν τοῦ κ. Τρικούπη.

Ἄλλ' ὁ Μαυρομιχάλης δὲν ἐννοεῖ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς παρατηρήσεις ταύτας· καὶ νομίζετε ὅτι ὑπὸ στρατιωτικοῦ συρόμενος πείσματος, ἐπίτηδες παρεκτείνει ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη τὸν λόγον του, κρίνων καὶ ἐλέγχων τοὺς στρατιωτικούς προβιβασμούς, τοὺς ὁποίους τώρα ἐξύψνησε νὰ ἐνθυμηθῆ, καὶ ἄλλα μέτρα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν.

Συζητεῖται τὸ νομοσχέδιον περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος καταναλώσεως ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ποτῶν. Ἄλλ' ἡ συζήτησις χωρεῖ ἁπλῶς καὶ ἤρεμος, ἄνευ πνεύματος καὶ ζωνρότητος, μετ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τὴν ὁποίαν καταβάλλει ὁ ζωηρὸς Ζυγομαλᾶς νὰ ζωηρεύσῃ αὐτὴν, ἀναδεχθεὶς νὰ ὁμιλήσῃ διὰ μακρῶν κατὰ τοῦ νομοσχεδίου. Μᾶς δίδει δὲ καὶ τὴν ἐξήγησιν τῆς σπουδῆς τῆς κυβερνήσεως εἰς τὸ νὰ ἐπιψηφισθῶσι τὰ φορολογικὰ νομοσχέδια πρὸ τῶν ἑορτῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι φοβεῖται ἡ Κυβέρνησις μήπως ἀπερχόμενοι εἰς τὰς ἐπαρχίας των οἱ βουλευταὶ ἐπιρεασθῶσιν ὑπὸ τοῦ φρονήματος τῶν ἐκλογέων των, ἀντικειμένου εἰς τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ὑπουργείου μέτρα.

Δεύτερος ὁ κ. Πετιμεζᾶς φρονεῖ ὅτι δὲν εἶνε ἐν πνεύματι δικαιοσύνης συντεταγμένον τὸ νομοσχέδιον, καὶ ὅτι ὅλη ἡ προσπάθεια τοῦ Καλλιγᾶ εἶνε νὰ φορολογῆ τὴν κατωτέραν τάξιν τὴν δὲ πλουσίαν τὴν ἀφίνει ἀφορολόγητον. Εἰς τὸν Καλλιγᾶν, ἀποπειραθέντα νὰ τὸν διακόψῃ, ἀπαντᾷ :

— Κύριε Καλλιγᾶ, μὴ μὲ διακόπτετε, διότι δὲν εἶμαι σοφὸς σὰν κι' ἐσᾶς, καὶ τὰ χάνω.

Καὶ ἐνῷ ὁ Ζηνόπουλος ἀνῆρχετο ἤδη τὸ Βῆμα, ἡ συνεδρίασις διελύθη, διότι οἱ ὑπουργοὶ ἦσαν προσκεκλημένοι νὰ φάγουν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ζυγομαλᾶς λέγει !

— Κύριοι, ἐν τῇ πατρίδι μας αἱ γυναῖκες οὔτε νερὸ δὲν πίνουν, ὄχι οἰνόπνευμα.

Ρωμαντικὸς τις ἐν τῷ θεωρείῳ τῶν δημοσιογράφων στενάζει, καὶ ψιθυρίζει :

Ἔχει δίκαιον δὲν πίνουν τίποτε ἀπ' αὐτὰ, γιατί χορταίνον τὴ δίψα τους μὲ τὸ αἷμά μας...

Πέμπτη, 16 Δεκεμβρίου.

Ἐξακολουθεῖ ἡ συζήτησις τοῦ περὶ πνευματικῶν ποτῶν νομοσχεδίου. Ὁ κ. Γρυπάρης συμπολιτευόμενος, κάμνει τὰς παρατηρήσεις του, καὶ ὁ κ. Ζηνόπουλος φέρει τὰς ἐπικρίσεις του. Ὁ Καλλιγᾶς ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀγορεύσεις ἐναντίον τοῦ νομοσχεδίου, διαιρεῖ τὸν λόγον του, ὡς συνήθως, εἰς δύο μέρη : τὸ εὐφυλογικόν, καὶ τὸ οἰκονομολογικόν.

Ἄλλ' οἱ χθεσινὸὶ ῥήτορες, κατὰ τῶν ὁποίων ἰδίως ἔδραξε τὰ βέλη του, οἱ κκ. Ζυγομαλᾶς καὶ Πετιμεζᾶς, ἐπανέρχονται ἀναλυτικώτεροι καὶ μακροπέστεροι ἐπὶ τοῦ βήματος.

Ἐπιψηφίζεται εἰς ἑ' ἀνάγνωσιν τὸ περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος ἐπὶ τοῦ σιγαρογράφτου, ἔπειτα τὸ περὶ πληρωμῆς τῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων φόρων κατὰ τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα, ὅπερ ὁ κ. Κοντογούρης, βουλευτὴς Πατρῶν, παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς κοινῆς γνώμης τῶν συμπολιτῶν του, ἀποδοκιμάζει, ὡς εἶχε διακηρύξει ἄλλοτε.

Τὴν περαιτέρω πρόβδον τῆς συνεδριάσεως ματαιοῖ ἡ ἐλλειψὶς ἀπαρτίας.

ἀέρα διὰ τῆς φλυαρίας των, ὅπως αἱ ἐκκλησίαι ἔχουν τοὺς κώδωνας. Οὐδέποτε ὁμῶς ἐκφράζουσι τί διανοοῦνται. Ἄλλ' ἡ ἐπιτηδεῖα γυνὴ κρίνει ἐξ ἑαυτῆς καὶ μαντεύει τί φρονοῦσιν αἱ ἄλλαι. Ἐνῷ ἡ εὐπιστος πλανᾶται καὶ νομίζει ὅτι τὰ πάντα πέριξ τῆς ἀποπνεύουσιν ἀγιότητα.

Ἡ Ἀγάπη ἠσθάνετο πνιγμὸν ἐκ τῆς πλημμύρας ταύτης τῶν λόγων. Συνιδούσα τοῦτο ἡ Βενετὴ ἀπεφάσισεν εὐσπλαγχνῶς νὰ συντάμῃ τὸ μαρτύριόν της καὶ νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὴν τὸν τελευταῖον κτύπον.

— Μὴν ἔτυχε νὰ γνωρίσητε, τῇ εἶπε, μεταξύ τῶν καλογραιῶν νέαν τινα καὶ ὡραίαν γυναῖκα, ὀνόματι Αὐγούσταν ; Ταῦτα δὲ λέγουσα εἶχεν ἀτενῶς προσηλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀγάπης. Αὕτη δὲ, ἡ δύστηνος, ἀκούσασα τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ἠσθάνθη ἠλεκτρικὸν τιναγμὸν, ἠρυθρίασεν, ὠχρίασεν καὶ μικροῦ δεινὸν θὰ ἐλιποθύμει.

— Ὅχι... εἶπε μὲ πεπνιγμένην φωνήν. Πῶς μὲ ἐρωτᾶτε περὶ αὐτῆς ;

— Δὲν τὴν ἐγνωρίσατε ; ἐπέμεινεν ἡ Καικιλία.

— Ὅχι... δὲν εἰξούρω... δὲν ἐνθυμούμαι.

Ἡ Καικιλία ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Τὸ εἰξούρω. Σὺ εἶσαι ! Δὲν δύνασαι νὰ μοῦ φύγῃς, σὲ κρατῶ. Ἄλλ' ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμὲ νὰ σὲ κρατήσω, ἂν μοὶ χρησιμεύσῃ εἰς τι. Καὶ ταῦτα διαλογιζομένη ἐμειδία, οὕτως εἶπεν, ἐσωτερικῶς καὶ ἐφώτιζε διὰ τοῦ μειδιήματος τὰ ἐνδύμυχα σκότῃ τῆς συνειδήσεώς της. Ὅσον διὰ τὴν Ἀγάπην, ὁμοίαζε μὲ τὸν ἰχθὺν τὸν ἀσπαί-

ροντα, ὃν ἐπιτήδειος ἄλιεὺς ἔχει συλλάβει διὰ τοῦ ἀγκίστρου του. Ἐνέβλεπε μετ' ἀπορίας καὶ φόβου εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις ἴστατο πρὸ αὐτῆς, καὶ ἠρώτα ἂν ἀγγελος ἢ δαίμων εἶχε μεταμφισθῆ εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην καὶ εὐκίνητον πλαγγῶνα· καὶ ἂν ἦθελ ἐχούσα εἰδικὴν ἀποστολὴν ἵνα τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς γῆς ταύτης καὶ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων διὰ τῶν πτερωτῶν καὶ κουφοπλήκτων λόγων της.

— Λοιπὸν δὲν τὴν ἐγνωρίσατε ; ἐπανάλαβεν ἡ Καικιλία.

— Ἄλλὰ διατί μ' ἐρωτᾶτε ; εἶπεν ἡ μοναχὴ.

— Τίποτε. Σᾶς ἐρωτῶ μήπως τὴν ἀπηντήσατε τυχαίως ; ἐνδιαφέρεται τις περὶ αὐτῆς.

— Ἐνδιαφέρεται τις ;

— Ναί. Ἄλλὰ δὲν μᾶς μέλει. Περιττὸν νὰ ὀμιλῶμεν περὶ τούτου, ἀφοῦ δὲν τὴν γνωρίζετε· εἶπε πανούργως ἡ Καικιλία.

— Ἄλλὰ... δὲν εἰξούρω... δὲν ἔχω προχείρους τὰς ἀναμνήσεις μου... δυνατὸν νὰ τὴν ἐγνωρίσα καὶ νὰ μὴ ἐνθυμῶμαι καλῶς.

— Ἴσως. Προσπαθήσατε νὰ ἐνθυμηθῆτε.

— Ἄλλὰ τίς εἶναι ὁ ἐνδιαφερόμενος περὶ αὐτῆς ; ἠρώτησεν ἀπ' εὐθείας ἡ μοναχὴ.

— Εἰς φίλος μου.

— Φίλος σας ;

— Μάλιστα· εἰς πλούσιος εὐπατρίδης Βενετός.

Αὐτὰ ἐκ τῶν ἐφημερίδων, διότι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ πα-
ρευρεθῶμεν εἰς τὴν συνεδρίασιν.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Ἐφημερίς τῆ αὐτῆ ἡμέρα — δηλαδὴ
χθὲς — ἐπιπίπτουν κατὰ τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἱπποσιδηρο-
δρόμων, διότι δὲν ἐτέθη ἀκόμη εἰς ἐνέργειαν ἡ γραμμὴ τῶν
ὁδῶν Ἀθηνᾶς καὶ Ἑρμοῦ μετὰ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηρο-
δρόμου.

Τώρα, ἀπορεῖτε πῶς ἐφημερίδες φιλικώτατα διακείμεναι
πρὸς τὴν Ἑταιρίαν μέμφονται αὐτῆς διὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν
γλώσσης ἀμφοτέραι; Ὡς θὰ ἀπορεῖτε πῶς ἐραστῆς κτυπᾷ ἐ-
ρωμένην του, πῶς ὑπουργικὸς ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ὑπουρ-
γείου;

Νὰ σὰς λύσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀπορίαν.

Ἡ Ἑταιρία ἡ ἰδίᾳ μέμφεται τὴν Ἑταιρίαν, διὰ τῶν φί-
λων τῆς ἐφημερίδων, διὰ νὰ σχηματισθῆ δῆθεν ψευδὴς κοινὴ
γνώμη, καὶ νὰ πεισθῆ ἡ κυβέρνησις νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν Ἑται-
ρίαν ν' ἀποκτείνῃ τὰς ὁδοὺς αὐτὰς Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς διὰ
τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου, ὁδοὺς καθαροῦ ἐμπορίου, κινήσεως γυ-
ναικῶν, παιδῶν, ἀμαξῶν, ἐπαιτῶν, οἰκογενειακοῦ περιπάτου
ὄχι μόνον διὰ τῶν πεζοδρομίων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν δρόμων
αὐτῶν, ὁδοὺς ἐπὶ τέλους εἰς τὰς ὁποίας οὐδαμοῦ τῆς Εὐρώ-
πης περὶ Ἱπποσιδηροδρόμος.

Μετ' ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ μᾶς εἴπωσιν αἱ δύο αὐταὶ ἐ-
φημερίδες: Πῶς δὲν λειτουργεῖ ἡ γραμμὴ τοῦ ἀτμοσιδηρο-
δρόμου ἀπὸ τὸ Παλάτι εἰς τὸ Φάληρον. Ἡ Ἑταιρία πολὺ

κακὰ κάμνει κτλ. Ἐνῷ κυρίως ἡ Κυβέρνησις πολὺ καλὰ κά-
μνει, μὴ ἐπιτρέπουσα ἀτμοσιδηροδρομὸν διασχίζοντα τὰς κεν-
τρικὰς πλατείας καὶ λεωφόρους.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀπάτην εὐρίσκομεν ἕνοχον πάλιν τὸ
δημόσιον. Τὰς καλὰς ἐφημερίδας, καὶ τοιαῦται εἶναι ὁμολο-
γουμένως καὶ ἡ παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Ἐφημερίς, πρέπει νὰ τὰς
ὑποστηρίξῃ γενναίως, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζωνται νὰ τὸ ἐπι-
βουλεύωνται γινόμεναι ἐτα μὲ τὰς κερδοσκοπικὰς Ἑταιρίας.
Διότι ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι δὲν ἀντέχουν εἰς τὸ ψωμοτύρι.

Ἐραίαν ἀνακάλυψιν ἔκαμεν ὁ προχθεσινὸς Αἰὼν διὰ τὸν
φίλον μας κ. Ζυγομαλᾶν, κάμνοντα ἀπὸ τινος καὶ τὸν κοι-
νωμιστὴν, χάριν τῶν χωρικῶν τοῦ Ὠρωποῦ ἐναντίον τοῦ κ.
Συγγροῦ. Ἐζήλευσε καὶ αὐτὸς γλώσσαν Παχὺ καὶ θέλει νὰ
ληστεύσῃ ἰδιοκτῆτας οὐχὶ καταστρέφων τὴν ἰδιοκτησίαν —
εἰς τὸ ὅποιον ἴσως θὰ εἴμεθα σύμφωνοι — ἀλλ' ἀνεγείρων
ἄλλους ἰδιοκτῆτας καὶ ἴσως τὸν ἑαυτάκορον του. Ἀφοῦ
εἶναι ὑπογεγραμμένος ὁ κ. Ζυγομαλᾶς εἰς δωρητήριον ἐγγρα-
φον ὡς μάρτυς ἀναγνωρίζων πλήρη τὴν κυριότητα καὶ τὴν
κατοχὴν τοῦ κ. Συγγροῦ ἐπὶ τῶν ἄλλων πλὴν τῶν δωρομέ-
νων γαιῶν τώρα διαμφισβητεῖ τὴν κυριότητα καὶ τὴν κα-
τοχὴν, θυγάζων εἰς τὴν μέσση ἐν κοινωμιστικὸν ἀγχοῦρισον, τὸ
τῶν ἐμφυτευτῶν. Ἀλλ' ἡ μαρτυρία εἶναι τίποτε ὁ κ. Ζυγο-
μαλᾶς ὡς συνέπειαν τοῦ Δωρητηρίου ἐκείνου ἔβαλε σ' τὸ
χέρι ὄγδοῦντα στρέμματα ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς, ὡς
ἀμοιβὴν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρεσιῶν του. Πᾶσι νὰ πῆ, ὁ κ. Ζυ-
γομαλᾶς δὲν κυνηγᾷ μόνον ψήφους, ἀλλὰ καὶ στρέμματα.
Καὶ πληρόνεται ἀκριβᾶ, εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ δωρεῶν τρί-
των! Φαντασθῆτε τί ἔχει σ' τὸ νοῦ του τώρα, ποῦ μελετᾷ
τὴν ἐξέωσιν τοῦ κ. Συγγροῦ ἀπὸ τοῦ Ὠρωποῦ; Τοῦλάχιστον
νὰ πάρῃ τὸν μισὸν Ὠρωπὸν. Οἱ πτωχοὶ χωρικοὶ! Οἱ μεγα-

— Πλούσιος εὐπατρίδης Βενετός; εἶπεν ἐρουριῶσα ἡ
Ἀγάπη.

— Ναί.

— Καὶ ποίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχη πρὸς αὐτὴν εἰς Βενε-
τὸς εὐπατρίδης;

— Τὴν ἐνθυμήθητε τώρα αὐτὴν τὴν Αὐγούσταν; εἶπε μὲ
ἄκραν ἀφέλειαν ἡ Καικιλία.

— Νομίζω. Ἄν εἶναι αὐτὴ, ὅπου ἐγνώρισα.

— Καὶ τί γυνὴ ἦτον αὐτὴ;

— Ἦτον μοναχὴ.

— Μοναχὴ, τὸ εἰξεύρω. Ἀλλὰ πῶς σὰς ἐφάνη ὡς γυνὴ;

— Κολασμένη ψυχὴ μοι ἐφάνη, εἶπεν ἡ Αὐγούστα. Ἀλλ'
ἄς μὴ κατακρίνωμεν. Δὲν εἰξεύρω ἂν ζῆ ἀκόμη ἢ ἔχει ἀποθάνει.

— Τί; ἦτον ἀσθενής;

— Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε ἀσθενής.

— Καὶ ἐφαίνετο αὐτὴ ἡ Αὐγούστα ὅτι εἶχε πάθη καὶ
θλίψεις;

— Πάθη καὶ θλίψεις ἀπείρους, εἶπε στενάχουσα ἡ Ἀγάπη.

— Καὶ πόθεν νὰ προήρχοντα αἱ θλίψεις τῆς;

— Δὲν εἰξεύρω... ἴσως ἐκ τῶν παθῶν τῆς.

— Ἀστείον εἶναι αὐτὸ ὅπου λέγετε, εἶπεν ἡ ξένη. Συλ-
λογισμὸς καλογηρικός.

— Ἀλλὰ δὲν μοι εἶπατε τέλος, εἶπε τολμήσασα ἡ Ἀγάπη,
τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐνδιαφέρεται περὶ αὐτῆς.

— Σεῖς.

— Ἐγώ;

— Ναί.

— Διατί;

— Διότι ἐρωτᾶτε ἐπανελημμένως.

— Ἀλλ' ὑποθέσατε ὅτι εἶμαι τρίτος ἐνδιαφερόμενος, εἶπεν
ἡ Ἀγάπη, ἀποφασίσασα νὰ λάβῃ ὀριστικῶς θάρρος, διότι δὲν
ἦτο πλέον καιρὸς ὑποχωρήσεως· ὅμως ὑπάρχει καὶ ἄλλος,
περὶ οὗ ἐρωτᾷ, ὁ φίλος σας.

— Σὰς εἶπον, εἰς Βενετὸς εὐπατρίδης, φίλος μου.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Τί νὰ τὸ κάμῃτε τὸ ὄνομά του; Ἐπειτα πρὸς τί νὰ
ὀμιλῶμεν περὶ νεκροῦ;

— Περὶ νεκροῦ; εἶπε τρέμουσα ἡ Ἀγάπη. Λοιπὸν ὁ φί-
λος σας; . . .

— Ὅχι, ὁ φίλος μου εἶναι ὑγιής, πιστεύω, ἀπῆντησεν ἡ
Καικιλία, ἀλλ' ἡ φίλη σας ἡ Αὐγούστα, εἶπετε ὅτι εἶναι νε-
κρά.

— Νεκρὰ βεβαίως, ἡ δυστυχῆς.

— Καὶ δὲν φαίνεται, ὅτι ταραττομεν, πῶς τὸ λέγουν,
σὴν κόριν τῶν νεκρῶν, ὅταν ὀμιλῶμεν περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ
φίλου μου; δὲν σὰς φαίνεται ὅτι σηκώνονται τὰ ὀστά καὶ ἀ-
ναλαμβάνουσι κίνησιν καὶ περιπατοῦσιν, εἰς τὸν πένθιμον τοῦ-
τον τόπον, ὅπου κατοικεῖτε;

— Εἴσθε εὐσεβῆς, κυρία.

— Βεβαίως. Ἀφοῦ ἤλθον ἐδῶ, εἰς τὸ Κράτος τῶν καλο-

λοκτηματαίαι γίνονται κοινωνισταί και τούς χαρίζουν χιλιάδας στρεμμάτων και οί κοινωνισταί γίνονται ιδιοκτῆται και τούς ἀρπάζουν ἑκατοστύας στρεμμάτων.

Καί ἡμεῖς νὰ νομίζωμεν ὡς τώρα ὅτι ὁ κ. Ζυγομαλάς εἶναι τῆς τάξεώς μας ἄνθρωπος, ἀκτῆμων ! !

Ὅσοι ξένοι παρεπιδημοῦσιν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὰς τελευταίας ἑαρινὰς ἡμέρας δὲν δύνανται νὰ πιστεύσωσι τὴν ἐποχὴν, ἥτις εἰς τὸν τόπον τους τοὺς καλύπτει μὲ νέφη μελανώτατα καὶ μὲ παχυτάτας χιόνας. Τινὲς τούτων περιφέρονται εἰς τὰς ἀνοικτάς ὁδοὺς, καὶ ἀτενίζοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν ἀπολαμβάνουσιν ὡς χρυσοῦν βασιλόπηταν. Ἄλλοι ζωγραφίζουσι πλείστας τοποθεσίας μαγευτικὰς, κόπτοντες πάντοτε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ τὸν βλέπωσι τοῦλάχιστον ὡς σκηνογραφίαν εἰς τὰς πατρίδας των καὶ ἄλλοι ἀνέρχονται εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας πλέον δὲν ἤξούρουν τί νὰ πρωτοθαυμάσωσι καὶ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ ἀπολιθοῦνται ἐκεῖ μαζῇ μὲ τὰ ἄλλα μάρμαρα καὶ τότε μόνον συνέρχονται, ὅταν περὶ τὴν ἐσπέραν ὁ γέρον ἀπόμαχος — ἀρχαίότης καὶ αὐτὸς — τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ὅτι δέον ν' ἀναβάλωσι τὴν ἐκπληξίν των διὰ τὴν αὔριον.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ-ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

ΕΥΡΩΠΗ

(Πλατεῖα Συντάγματος)

Σήμερον Σάββατον ἔφθασαν

ΣΤΡΕΙΔΙΑ

γῆρων, ἃς ἀγοράσω καὶ ἐγὼ ὀλίγην εὐσέβειαν, διὰ νὰ τὴν πωλῶσω κατόπιν, ὅταν ἐπανέλθω εἰς τὸν κόσμον.

— Ἀλλὰ διατί δὲν θέλετε νὰ ὀμιλῆτε περὶ τῆς νεκρᾶς καὶ τοῦ φίλου σας ἁμοῦ;

— Διότι ὁ φίλος μου ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀδίκημα νὰ ἐπανορθώσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἠρώτα περὶ αὐτῆς. Προϋτίθετο μάλιστα νὰ τελέσῃ μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς της.

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον του ! εἶπεν ἡ Ἀγάπη μὲ φωνὴν ἐκφράζουσαν βαθύ παράπονον καὶ πᾶσαν τὴν πικρίαν τῆς ἀπογνώσεως, ὥστε ἡ Καικιλία παρ' ὀλίγον θὰ συνεκινεῖτο. Φαίνεται ὅτι ὁ φίλος σας σκυθρωπάζει καὶ ἀγαπᾷ τὰς νεκρωσίμους τελετάς.

— Ἐκείνος ; ὦ, τὸναντίον, εἶναι πολὺ φαιδρός, εἶπε μετὰ σκληρότητος ἡ Βενετή.

— Ἄ, εἶναι φαιδρός. Χαίρω.

— Πῶς λαμβάνετε τὸν κόπον νὰ χαίρετε ; τί σας μέλει ;

— Εὐχομαι ὅλοι οἱ φίλοι σας νὰ εἶναι φαιδροὶ καὶ νὰ εὐτυχῶσι.

— Τοῦτο εἶναι χρέος ὑμῶν, ὡς μοναχῆς, νὰ δέησθε ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

— Βεβαίως. Καὶ εἶναι ἔγγαμος ὁ φίλος σας ;

— Ἐγγαμος ; . . . ὄχι . . . δὲν εὐκαιρεῖ.

— Δὲν εὐκαιρεῖ εἰς τί πράγμα ;

— Δὲν εὐκαιρεῖ νὰ νυμφευθῇ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Προχθὲς ἐκυκλοφόρει εὐχαριστήριον ἔγγραφον, ὡς μετοχῆ, εἰς τὰς χεῖρας τῶν μεσιτῶν, τὸ ὄπυιον ἀπευθύνετο πρὸς τὸν βοηθήσαντα τὴν ἀγορὰν κύριον Βούρον κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας.—

Νομίζομεν, ὅτι πάντες μαντεύετε τὴν ἀπάντησιν.

— Ἐν ἕκαμα τίβοντση νὰ σὰς χαρῶ, χρουσοί μου γυιοί, ἄμαντες ἔχετεν ἄλλοντες τὸν νοῦν σας.

Ἴδου καὶ ἕνα ἐπίγραμμα ἐνὸς μεσίτου πρῶην ποιητοῦ:

Μιὰ λιτανεῖα νὰ γενῆ ψηλὰ σὲ μιὰ ταρατσα
γιὰ τὸ Σιὸρ Κωστάκη μας ποῦ ἔσωσε τὴν πιάτσα·
δὲν εἶν' ἀνάγκη ἀπὸ παππᾶ, οὐτ' ἀπὸ πετραχειλία
Θὰ πῆ ὁ Ζαφεῖρης τὴν εὐχὴ μὲ τὰ γυμνά του χεῖλια.

Εἰς τὸ πείσμα ὄλων τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων τοῦ νὰ κλειῶνται τὰ καταστήματα κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν, τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου ἠνοίχθησαν τρία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ὑπὸ τῶν νυκτοκλεπτῶν. Τὰ κλαπέντα ἀντικείμενα θὰ ἐμάθετε ἐκ τῶν ἄλλων ἐφημερίδων, ἐκείνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἡμεῖς γνωρίζομεν εἶναι, ὅτι οἱ λωποδύται χωροῦσιν ὀλον ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς ἀστυνομίας καὶ ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἀνακαλύψουν.

Ἐξ ἀγορεύσεως συνηγόρου.

Καὶ μὴν ἀπορήσητε κύριοι δικασταί ὅτι δὲν ἀνεγνώρισεν ὁ τραυματισθεὶς τὸν κατηγορούμενον, διότι εἰς τὰ Μέγαρα οἱ πλείστοι σχεδὸν εἶναι τοιοῦτοι φουστανελλοφόροι ἀραστοῦματα !

- Διατί ;
- Ἐχει πολλὰς . . . ἀσχολίαις.
- Μένει πάντοτε εἰς τὴν Βενετιάν, ὁ φίλος σας ;
- Ἦδη πιστεύω νὰ ἔχη φθάσει εἰς τὸ Αἰγαῖον.
- Εἰς τὸ Αἰγαῖον ;
- Ναί. Ἐμαθον ὅτι ἠτοιμάζετο δι' ἐκστρατείαν.
- Ἐκστρατείαν ;
- Βεβαίως. Οὐδέποτε ὁ φίλος μου ἔπαυσε νὰ ἐκστρατεύῃ.
- Καὶ κατὰ τίνων θὰ ἐκστρατεύσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν ;
- Κατὰ τῶν Γραικορωμαίων βεβαίως.
- Ἡ Αὐγούστα ἐσιώπησε.
- Οὕτω λοιπόν, ἂν συναντήσω προσεχῶς τὸν φίλον μου τί νὰ τῷ εἶπω περὶ τῆς Αὐγούστης ; ὅτι ἀπέθανε ;
- Εἶπατέ τῷ ὅτι θέλετε.
- Ἀλλὰ ζῆ λοιπόν ;
- Τίς ἤξούρει ;
- Τέλος, τί προτιμᾶτε ; νὰ ζῆ ἢ νὰ ἔχει ἀποθάνει ;
- Εἶπατέ τῷ ὅτι ἀπέθανε.
- Μήπως ἡ Αὐγούστα σὰς ἔχει ἐμπιστευθῆ παραγγεῖλαιαν τινὰ, σὶανδήποτε ;
- Ὅχι, κυρία.

(ἰκολουθεῖ)

ΜΠΟ ΕΜ.